

IDIOT...

Z NEBE NA ZEM

Bože,
to auto je
fakt
růžový...

MIA STEPHANIE

Z NEBE NA ZEM

Mia Stephanie

VĚNOVÁNÍ:

Pro maminku

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci,
v pořadí 114. e-knihu v edici SOLIS,
první elektronické vydání.
Autor © Mia Stephanie
Korektura, redakce a sazba:
Johana Novotková, Nikola Francová, Evinečky, Monika Kurucová
Obálka: JPolc

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN

978-80-53064-87-3 (epub)

978-80-53064-88-0 (PDF)

ANOTACE:

Nivie Carmen De Marco je rozmazlená dědička, zvyklá, že se svět točí kolem ní.

Já jsem Rice Hollywood – obyčejný kluk, který ví, že skutečné bohatství se nepočítá v dolarech.

Ona má všechno. Já nemám nic. A přesto se naše cesty srazí... doslova.

Ted' jsme jeden druhému trestem i zkouškou.
Dva světy, které se nikdy neměly potkat, se propletly způsobem, který ani jeden z nás nečekal.

Možná je to válka. Možná láska.
A možná jen cesta z nebe na zem...

1. Nivie

Peníze hýbou světem a alkohol způsobuje kocovinu.

„Au, moje hlava,“ chytím se za čelo a podívám se na mobil, jehož světlo mi způsobuje ukrutnou bolest.

Deset ráno a já umírám.

Naštvaně vydechnu a zabořím hlavu zpět do nadýchaného polštáře s růžovým hedvábným povlečením. Po chvíli se zas podívám na mobil a sjedu všechny své profily na sociálních sítích.

„Bože, kde se vzaly tyhle fotky?“ zhrozím se, když vidím samu sebe, jak se líbám s nějakým fešákem.

„Počkat, jak jsem se dostala domů?“ Chvilku nad tím přemýšlím, ale co, je mi to jedno.

Sjíždím dál své profily, odepíšu na komentáře.

Jo, jsem se svým životem víc než spokojená.

„Dobré ráno, Niv.“ Do pokoje vstoupí má chůva. Je to dáma s natolik milým obličejem, že by mohla hrát v pohádce. „Vy jste zas řádila. Kolikrát mám říkat, že se to k vám nehodí!“ nadává na mě.

Ona jediná může. Je jako moje maminka. Vychovala mě od kolébky, a já si nikdy nedovolila ji odporovat.

„Morgano, máš pravdu, trochu moc jsem řádila. Ale vždyť to byly moje narozeniny!“ usměju se svým roztomilým úsměvem a urovnám si dlouhé blond vlasy.

„No jo, už je vám pětadvacet, jste velká paní. Jen ten mládenec, co vás doprovodil domů, by se měl stydět. Snažil se s vámi strávit noc, tak jsem ho hnala válečkem na těsto. Ten prchal,“ zasměje se a začne sbírat ze země bordel.

„Hrozný chlívěk. Taková velká holka a neuklidí si ani... Co to je?“ prohlíží si nějaký šperk.

„No, vypadá to jako moje brilantová náušnice,“ řeknu, jako by se jednalo o šperk z poutě, a otočím se na bok.

„Nivie Carmen De Marco!“ dá si ruce do oblých boků a stáhne obočí. „Vy si dovolíte tu jen tak nechat válet brilantovou náušnici a řeknete mi to, jako by o nic nešlo. Sakra, vy být moje dcera, zmydlila bych vás jak psa. Někdy si říkám, že by vám chudoba jen prospěla.“

Kdy dospějete, kdy jen dospějete!“ kroutí hlavou, položí náušnici na kosmetický stolek a odejde. Ještě předtím nezapomene prásknout s dveřmi.

„Sakra, Morgano! Bolí mě hlava, tak trochu potichu, laskavě!“ zvýším na chůvu hlas a jdu zas spát.

Rice

Vůbec se mi nechce vstát. Přišel jsem z práce kolem třetí a nemohl usnout. Ted' mám naspaný tři hodiny a už musím jít do další.

Tak jo, musím... To dáš, chlape, promlouvám sám k sobě.

Prudce vyletím do sedu, hlasitě si zívnu a rozhlédnu se kolem sebe. Mám tady bordel jak v tanku. Všude se válejí moje věci, od oblečení po kosmetiku a... ty jo, tak tady je to kladivo! Hledám ho snad dva týdny.

Vylezu z postele a sáhnu po tričku. Nejdřív k němu čichnu, jestli nesmrdí a když je v pohodě, беру ho na sebe.

Když sejdu dolů, vidím mámu, jak se hrabe v účtech.

Zmoženě vydechne. Obličej se jí starostí stáhne, kvůli čemuž si vytvoří vějířky pod očima a u rtů. Černé vlasy má místy šedivé a oči smutné i když krásně zelené.

„Nech toho,“ projdu kolem a vytrhnu jí složenky z ruky.

Začnu je v rychlosti procházet. „Tyhle zaplatím dneska, až dostanu výplatu,“ dám dvě faktury stranou. „Ta ještě pár dnů počká,“ odložím další. „A tohle... tam zavolám a domluvím se na splátkách.“

Tak a je to vyřešeno.

„Tohle bys neměl, Ricei, já se mám starat o tebe, ne ty o nás. Ty jsi měl studovat. Tak jak sis naplánoval.“ S lítostí se na mě podívá.

Nebýt její nehody, mohla by v klidu chodit do práce.

„Mami, za známky si nic nekoupím, ani nezaplatím. A hlavně jsem zjistil, že život je ta nejlepší škola na světě.“ Otevřu lednici, vezmu mléko a napiju se přímo z krabice.

„Ricei, já ti ji fláknu!“ rozčílí se mamka. Nesnáší, když tohle dělám. „Dobytka jeden.“

„Fuj, tak mléko už nepiju. Určitě jsi tam flusl,“ ozve se můj nejoblíbenější hlásek. Usměju se na svou sedmiletou sestřičku. Její tmavé vlásky jsou rozčuchané od spánku a její modré oči jsou ještě

unavené.

„Tak nepij, aspoň zůstane víc pro mě,“ pohladím ji po vlasech, a ještě víc jí rozcuchám.

„Hanno, zas jsi nechala otevřenou pastu. Kolikrát ti mám říkat, že ji máš zavírat.“ Ze schodů schází poslední člen rodiny. Další má nádherná sestra. Taky bruneta jen se zelenýma očima.

„Já ji ale zavírala,“ brání se Hanna.

„Jasně. A Santa existuje,“ protočí očima Anet.

„Co, on Santa neexistuje?“ Hanna vykulí oči a podívá se na mě, jako by u mě hledala pravdu. Zamračím se na Anet a vezmu Hannu do náruče.

„Jasně, že existuje. Copak by nějaký člověk stihnul obletět svět během jedné noci? Tady Anet je jen našťvaná, že letos nedostane nic, protože je mezi zlobivci,“ cuknu hlavou k Anet a mrknu na Hannu.

„Jasně. A Zoubková...“

„Anet, mlč a jdi si převléknout tu sukni. Moje dcera nebude chodit jak nějaká coura,“ vyžene ji matka. Sice se naoko zlobí, ale vím, že miluje tyhle naše ranní chvíle. Stejně jako já.

„Co? Něco podobného na sobě měla i Nivie,“ podívá se Anet na svůj oděv.

„No, a ona je právě pěkná coura. Nechápu, co na tý zbohatlici všichni vidíte. Je jen rozmazlenej spratek,“ položím Hannu na zem a protočím očima. „No nic, já jdu do práce. Já totiž nezdědil miliardy jako někdo, nazdar.“ všem mávnu na rozloučenou, než odejdu.

2. Rice

„Čau draku, kde sakra jsi? Strejda už pěkně vyšiloval.“ Plácne si se mnou chlapácky Alan a rozhlédne se kolem. Jako by hledal svého strýce. „Zakecal jsem to, takže jsi mi dlužnej,“ ukáže na mě prstem a mrkne. „Dík, máš to u mě, ale ani náhodou s tebou nepůjdu na to mejdlo. Nemám na parbu náladu.“

Přesně vím, co tím Alan myslí. Už tři dny mě přemlouvá, abych s ním šel na party k jisté holce, která mi nedá pokoj.

Neustále za mnou dolejšá a zve mě k sobě domů.

„Ricei, to mi nesmíš udělat,“ dupne si naštvaně. „Claudie pozvala tebe, nemůžu se tam ukázat sám.“

„No, tak se tam neukážeš vůbec,“ otevřu kapotu auta a začnu zjišťovat závady. „Co mu je? Tahle kára nás nepotřebuje,“ pohlédnu na naštvaného Alana. Ten kouká k zemi s tvářemi nafouklými, jako by měly každou chvilku explodovat.

„Nic, vole... Jen normál údržba.“

„Fakt se budeš chovat jako moje holka, co dostala k narozeninám fialový tričko místo růžovýho?“ opřu se o kapotu a usměju se.

„Dej mi pokoj. Chtěl jsem si s tebou jen vyrazit a ty na mě kašleš,“ Alan si založí ruce na hrudi.

„A teď se chováš jako moje manželka, na kterou nemám čas. Zlato,“ použiju vážný hlas, „moc mě mrzí, že jsem si nevšimnul tvého nového účesu, ale jsem strhanej z práce. Šéf po mně šlape a povýšení se asi konat nebude,“ začnu se kamarádovi posmívat a zároveň si hrát na manžela po třiceti letech.

„Polib si, vole, jsi vážně svině.“

Alan po mně hodí špinavý hadr, ale jeho uražení je ta tam, usmívá se.

„Už teď lituju tvoji ženu.“

„Tss, moje žena bude rozmazlovaná ze všech stran.“

„O tom není pochyb, jsi jak z jiný dimenze.“

„Kluci, konec srandy, mám tu dvě auta. Jedno potřebuje zpravit převodovku a druhý vyměnit brzdové destičky, plus kouknout na spojku, prej nějak zlobí,“ vyruší nás mohutný černoš s holou hlavou. Měří tak dva metry a váží určitě tunu. V ruce drží desky a za uchem má tužku.

„Ricei, ty ber růžové Camaro a na tebe čeká Honda,“ ukáže na jednoho a pak druhého.

„Růžový Camaro musím vidět,“ v úžasu se jdeme podívat do vedlejší garáže, kde opravdu stojí neonově růžové Camaro.

„Vole, chudák to auto trpí, když je na silnici. Určitě se stydí, jak vypadá.“ pronesu.

„Kámo, právě jsem začal věřit, že jednorožci existují. Tohle bude asi Bumbledeeho žena.“

Oba si ťukneme pěstí a stále zíráme na Camaro.

Práce nám jde od ruky. Jen Alan se trochu vzteká při výměně destiček. Nejde mu povolit šroub a už na něm zlomil dva klíče. Když se mu zlomí i třetí, naštvane s ním šlehně o zem a zařve. Podívám se jeho směrem a zasměju se.

„Vem aku,“ poradím mu.

„Jo, už mě to taky napadlo,“ setře si pot z čela do trička.

„Fakt brzo.“ Někdy si říkám, že Alanovi někdo stojí na vedení. Většinou mu trvá dost dlouho, než mu něco dojde, ale neměnil bych svého nejlepšího kamaráda za nic na světě.

Když jsem nechal střední, Alan byl jediný, kdo se mě nepokusil přemlouvat. Ne proto, že by mu na mně nezáleželo, ale proto, že moc dobře věděl, z jakého důvodu jsem se tak rozhodl.

Byl jsem hvězdou ragbyového týmu. Měl jsem potenciál, a kdyby můj otec neodešel od rodiny, jako nějaký posera, mohl bych svůj talent určitě uplatnit. Jenže vše bylo jinak. Táta zdrhl před problémy a já byl rád za to, co jsem měl, nestěžoval jsem si.

„Ricei?“ zavolal na mě Alanův strýc.

„Jo, už mám hotovo.“

„Super, je tady majitelka, vyříd' ji,“ pošle mě za pokladnu.

Kývnu na souhlas. Sám jsem zvědavý na toho, kdo mohl tak zdevastovat vůz.

„Dobrý den,“ pozdravím, ale dáma mě nevnímá. U ucha má mobil a na mě jen pozvedne ruku, aby mi dala najevo, že teď nemá čas.

Jen pozvednu obočí a podívám se na Alana, který nakukuje za rohem. Otevře pusku a něco pošeptá.

Nepochopím.

Tak ukáže na růžovou slečnu s mobilem u ucha a zopakuje.

„Nivie Carmen De Marco!“ Až tehdy pochopím.

To je ta bohatá dědička, co plní titulky všech časopisů a moje ségra z ní úplně vyšiluje. Prohlédnu si ji od hlavy až k patě. Jako hezká je, ale proč sakra tolik růžový?

„Fakt? No nekecej. No, já jsem to říkala, ona byla vždycky jiná. No, a představ si, že jsem byla pozvaná na nějaký mejdlo... No, od něj,“ celá se rozzáří. „Nevím. Nechce se mi k ní. Aleee...,“ prodlouží poslední slovo. Pak zničehonic začne pištět a skákat jak pominutá. „Bože můj! Jsi skvělá, miluju tě.“ zamlaská pusou, jakože jí posílá polibky. „To musím dát na všechny své profily.“

Nestačím zírat. Co! Tohle! Sakra! Bylo! Vykulím oči na Alana, který si zacpe uši a pak se začne smát.

„Ehm... pokud nevadí, tak bych vás zkasíroval. Mám ještě dost práce,“ vyruším ji. Jen se zarazí a podívá se na mě stylem; *Co se opovažuješ na mě mluvit.*

„Počkej prosím, nějaký kluk nepochopil, že mám důležitý hovor.“

Je jí jedno, že ji slyším. „Kolik?“ Jen jí ukázu účtenku a ona mi podá svou platinovou platební kartu. „Jo jsem tu... Můj miláček už je opravený, takže jedu rovnou k tobě. Musíme se domluvit co na sebe. Máme už jen osm hodin na přípravu. Sakra, to nemůžeme stihnout,“ stěžuje si, když odchází.

„Kráva,“ pronesu, když ke mně přijde Alan.

„Jo, ale ta nejkrásnější kráva na světě. Jak rád bych si ji podojil,“ Alan naznačí rukou dojení a následné pití mléka.

„Ty jsi fakt magor,“ zasměju se. „Hele, rozmyslel jsem se. Po tomhle potřebuju aspoň jedno pivo, takže na ten mejdan jdeme.“

V tu chvíli Alan začne ječet, pištět a skákat stejně jako před chvílkou Nivie.

„Tohle není fér. Já chci taky na mejdlo,“ Aneta se nafoukne jak žába, když vidí, jak se chystám na party a ona musí sedět doma.

„Je ti čtrnáct, na nějakou party můžeš zapomenout.“ Máma měla přísná pravidla, co se týkalo dětí a přes ně vlak prostě nejede. Takže si

Anet musí ještě rok počkat, aby mohla někam na mejdan.

„Já vím, ale můj společenskej život je sto let za opicema.

Chtěla bych se jít taky pobavit. Chtěla bych mít život jako Nivie Carmen De Marco,“ rozvalí se na posteli a povzdechne si.

„Jo, tak tu jsem dneska viděl na vlastní oči...“

„Kecáš? Kde? Jaká byla? Dotkla se tě někde? Mluvil jsi s ní? Je krásná a milá, že jo? Prosím, řekni, že je ve skutečnosti ještě lepší, než jak ji znám.“

Nestihnu ani doříct větu a Anet se na mě doslova vrhá.

„Anet oficiálně přišla o rozum,“ konstatuje Hanna. Nemůže pochopit sestřinu posedlost nějakou cizí dívkou. Vůbec se jí nedivím.

„Tak to jsi vystihla, Hanno,“ mrknu na ni a zas ji rozcuchám vlásy.

„Anet, řeknu ti jen jedno,“ obuju si boty. „Jde o ještě větší krávu, než jsem si myslel.“

„Určitě je dokonalá,“ nevnímá mě.

Momentálně je v rauši. Políbím Hannu do vlasů, a pak mámu na rozloučenou, než odejdu. Do Anet jen strčím, aby se probrala.

„Přesně kvůli tomuhle se vyhýbám mejdanům,“ rozhlížím se po zakouřené vile. Hudba se mi vlije automaticky do uší a ti lidi...

Jeden se mačká na druhého. Ne, tohle není pro mě.

„Nebud' jak panna. Pojd' si dát pivo,“ Alan je na rozdíl ode mně ve svém živlu.

„Jo, pivo bych si dal.“ Jdeme tedy najít nějaký alkohol. V kuchyni našťestí není tak narváno a taky tam je sud piva. Vezmu si kelímek a natočím ho lahodnou tekutinou. Ťuknu si s Alanem a pořádně si loknu.

„Ricei,“ málem se zakuckám, když mě zezadu obejmou nějaké ruce. „Už jsem si myslela, že tě tu neuvidím. Já mám takovou radost, že jsi tady,“ obejde mě, ale ruce ponechá okolo mého krku.

„Ahoj, Claudie. Jak bych mohl odmítnout... zase.“ dodám potichu. „No, odmítl jsi mě už osmnáctkrát, tak jsem si nebyla jistá, ale jsem tak ráda, že tě tu mám.“ Se svými asi sto šedesáti centimetry, to pro ni je docela problém. Podívám se na Alana a hledám u něj pomoc, ale Alan byl svině proradná a normálně utekl. Nechal mě v náruči šílený ženský, která do mě byla zamilovaná už od základky.

Claudie není ošklivá, jen je to typická bohatá holka z Kalifornie. Tmavé, lesklé vlasy jí sahaly do poloviny zad. Perfektní postava, hnědé oči, plné rty a malý nos. Vlastně je moc krásná a taky hodná, jenže já ji nikdy nebral jako holku, kterou bych mohl milovat. Byla to spíš kamarádka.

Nakonec se mi podařilo Claudii utéct, ale jen díky tomu, že přišel velevážený host. Růžová královna. Nivie Carmen De Marco!

„Ty vole. Tolik růžový jako dneska, jsem neviděl za celej můj černej život,“ pronese Alan. „Myslíš, že je růžová i tam dole?“

„Bože,“ uchechtnu se a naliju si další pivo.

„Nedivil bych se. Musí si přeci udržovat image.“

I Alan se zasměje svému vtipu. Natočíme si další pivo a já začínám litovat, že jsem sem vůbec lezl.

3. Nivie

Probudím se v náruči svého prince. Šla jsem na párty jen proto, abych dostala právě to, co mi bylo v noci dáno. Už dlouho jsem do Patrica zamilovaná. Byli jsme jako Barbie a Ken. Jeden pro druhého stvoření. I on je bohatý, krásný.

„Lásko, to bylo tak krásný,“ protáhnu se a pak ho políbím na tvář.

„Jo, no jsem prostě dobřej,“ prohodí můj blondáček a rychle se vyhrabe z postele. „Máš dokonalý zadek,“ skousnu si spodní ret. „Nezajdeme na snídani?“ nadhodím, protože už šílím hlady.

„No, to asi těžko,“ pousměje se. Já zatím cítím, že je něco špatně.

„Tak bychom si mohli zajít třeba na oběd,“ začíná mi být docela trapně. Najednou se chová úplně jinak. Odažitě a povýšeně. „Na večeri?“ dodám už s dost velkou dávkou studu a možná jen z nutnosti. Posadím se a zahanbeně schovám své nahé tělo do deky.

„Ne, kotě, nevím, co sis od tohohle slibovala, ale nemám zájem. Chtěl jsem jen sex, ten jsem dostal, tak můžu jít.“ Skloní se ke mně a dívá se mi povýšeně do očí. V tu chvíli se cítím malá jako odporný červ.

Oblékne si tričko a v klidu odejde.

Našpulím rty do kotvy, brada se mi rozklepe a začnu hlasitě vzlykat.

Rice

„Bože, jak jsem se sem dostal?“ přemýšlím po probuzení. Na rameni mi spí Alan a oslintal mi celé tričko. „Dobytku,“ strčím do něj, až skončí na zemi. „Já jsem se nepočůral,“ rychle se postaví a dezorientovaně se rozhlíží kolem sebe.

„Co?“ hlasitě se zasměju. Alan se podívá do svého rozkroku a hlasitě si oddechne.

„Vole, zdálo se mi, že jsem se pochcal.“ Zas se posadí. „Asi jsme se včera dost zřídili, že jsme usnuli v objetí.“

„Neusnuli, tys objímal mě. Hele, musím domů, dneska sloužím v klubu, takže se chci na večer vyspat. S tebou to nejde, strašně se

roztahuješ,“ provokativně do něj praštím.

„To není pravda,“ brání se Alan a mrdne mě po obličejí polštářem.

Už se chceme začít prát, když v tom zaslechneme fňukání a rychlé klapání podpatků. Oba se otočíme ke schodům, které právě bere Nivie po dvou.

„Co čumíte, vy imbecilové,“ seřve nás a pak vylítne z domu.

„Ta je tak milá, až jsem se zamiloval,“ chytím se za srdce a zahraju divadlo.

„Ty vole, tahle by si tě dala k snídani. I kdyby to byla poslední holka na světě, nikdy bych se k ní ani nepřiblížil. Jde z ní strach.“

„Hovno strach. Je to jen růžová skvrna bez kousku mozku. Hele, jdu,“ postavím se a jdu taky z domu. Alan mě následuje, ale na verandě se oba zastavíme. Naše Barbie má zřejmě den blbec. Její auto nechce nastartovat.

Jakmile si všimne, že ji pozorujeme, namíří si to rovnou k nám a prstem mě dloubne do ramene.

„Rozbil jsi mi auto!“ osočí mě.

„Ne, já ho spravil.“ Zastrčím si ruce do kapes a zhoupnu se na špičky. Dívám se jí do modrých očí, abych jí ukázal, že se jí nebojím.

„Nenapadlo tě, že za to může ta barva? Určitě se to auto cítí blbě a než aby vyjelo na silnici, dělá, že nefunguje,“ vstoupí do diskuse Alan.

Nivie se na něj zamračí a on dá ruce vzhůru... radši.

„Okamžitě mi oprav auto!“ natáhne ruku ke svému vozu.

„Komu tady rozkazuješ!“ Už toho mám akorát dost. Nikdo, a ona už vůbec ne, mi nebude rozkazovat co mám dělat.

„Tobě, ty jeden...“

„Co!“ skočím jí do řeči a udělám krok k ní „Co si o sobě vůbec myslíš? To auto je opravený. Jen nepatří do ruky někomu, kdo s ním neumí. Zkusila jsi otočit klíčem, než jsi šlápla na pedál?“ zvýším na ni hlas. Nivie se zatváří podivně, což mi dá jasně najevo, že to neudělala. „Bože, jak tys mohla udělat řidičák?“ se smíchem jí tam zanechám.

Tohle na mě prostě bylo moc.

„Otočit klíčem, nezapomeň,“ zasměje se Alan „Vole, tohle se jen tak nevidí.“

Když přijdu domů, najdu mámu, jak se tahá s obří taškou z nákupu.

„Mami?“ káravě na ni zavolám. „Děláš si ze mě srandu?“ vytrhnu jí nákup z ruky.

„Nech toho, Ricei. Já nejsem mrzák.“

„Ne, ale málem jsi byla. Musíš na sebe dávat pozor,“ odemknu náš malý dům a jdu rovnou do kuchyně. Pokud se jí tak dá říkat. Je to jen linka s malým ostrůvkem. Když vařím, krásně vidím na televizi v obýváku, který slouží i jako jídelna.

Mámě se stal úraz, když pracovala jako sekretářka. Ten den byla v práci dlouho do noci a když odcházela domů, uklouzla na mokrých schodech a celé je sletěla dolů. Odnesly to její záda, zlomená ruka a noha. Od té doby má invalidní důchod a její týdenní honorář se ztenčil na třetinu. Firma, pro kterou pracovala, jí nedala ani cent jako odškodné. Prý tam bylo varování „Pozor, vytřeno“ a byla jen její chyba, že si ten pozor nedala.

Otec nezvládl onu finanční krizi a utekl, ale stejně byl jen přítěží. Jediné, co dělal, bylo, že na všechny řval, seděl u televize s plechovkou piva a hrál si na krále celého světa. Jakmile už nebyly peníze na jeho denní dávku chmele, utekl. Od té doby se ze mě stal muž. Vykašlal jsem se na školu a našel si práci. Dvě, někdy i tři. Chci pro svou rodinu jen to nejlepší. Sestry budou vystudované a matce pomáhám platit účty.

„Jsi až moc hodný. Někdy si říkám, po kom jsi to zdědil,“ pohladí mě po tváři a usměje se. Cítím se, jako by mi bylo zase deset. „Mám pro tebe novinku. Našla jsem si práci na částečný úvazek. A než začneš nadávat, tak si uvědom, že jsem matka a já rozhoduju. Takže od příštího týdne nastupuju do místní nemocnice na příjem. Budu sedět za recepcí a zapisovat lidi. To zvládnou i se svými špatnými zády.“ Celá se rozzáří.

Jde vidět, že se do své nové práce vážně moc těší. Jenže mně se to nelíbí. Zamračím se a už otevírám pusku, když mě zastaví. „Nech toho, Ricei. Zvládnou to, a kdyby mi něco bylo, budu přeci v nemocnici.“ Začne vyndávat nákup z tašky.

„Musím se postavit konečně na nohy, a ne vše nechat na tobě. Už jsi dospělý. Měl by sis najít slečnu, plánovat rodinu. Já bych byla ráda babička,“ zasní se. Já ale vím, že je čas zdrhnout.

„Bože, mami, dej pokoj. Na holky mám tak náladu a na děti vlastně taky.“ Proběhne mi po zádech mráz. Fuj.

„Jsi hrozný, už jsou to dva roky, co jsi měl přítelkyni. Copak ti nechybí sex?“

„Mami!“ Ne, na tohle téma se s mámou fakt bavit nechci.

„Ale no tak, ještě nejsem tak stará. Nedávno jsem na internetu četla, že časté onanování způsobuje...“

„Odcházím,“ přeruším ji a uteču do svého pokoje.

„Ricei, sex je pro tvůj život důležitý,“ volá na mě. Zacpu uši. Na schodech minu Anet. Ta, jakmile zaslechne, co máma křičí, vykulí oči.

„Radši tam ani nelez, nebo dostaneš přednášku na téma sex,“ varuju sestru. Anet se otočí na patě a rychle mizí ve svém pokoji.

„Mami, a co je to sex?“ Zaslechnu ještě Hannu.

„To je, když se žena a muž do sebe zamilují.“

„Tak to já sexuju svého králíčka,“ zahihňá se a já vyprsknu smíchy.

Tak, maminko, pěkně sis naběhla.

Alan sedí u baru, kde makám a popíjí pivo. Přitom pokukuje po jedné slečně, která se na něj zamračí. Jenže Alan si tyhle věci bere jinak. Je to pro něj impulz ještě víc zabodovat.

„Jede po mně jako blázen. Jen si to ještě chudinka neuvědomuje,“ pošle jí vzdušnou pusou.

„Jasně, když si to myslíš.“ Načepuju pivo a odnesu ho zákazníkovi a pak se zas vrátím k Alanovi.

„Dej jim na mě skleničku toho nejlepšího vína,“ cukne hlavou k dívkám na konci baru.

Jen na něj pozvednu obočí. Alan má prachů zrovna jako já, takže vím, že si tohle dovolit opravdu nemůže. „Dobře, tak nějaký levnější.“ Můj pohled se nemění. Dál na něj koukám s pozvednutým obočím. „No tak vodu, hoď jim tam vodu,“ roztáhne ruce do prostoru. „Všechno mi zkazíš.“

„Ne, jen nechci, abys plýtvál tam, kde se to nehodí. Ale abys viděl, že jsem kámoš, něco jim tam přeci jen dám.“ Vytáhnu z ledničky dvě holčičí pití a odnesu jim to jeho jménem.

„Dámy, tohle vám posílá můj kamarád,“ ukážu na Alana. Holky se na něj podívají a usmějí se, ale ten idiot se zrovna hrabe v nose a prohlíží si,

co vytáhl za poklad. Proč já se vůbec snažím?

„Že děkujeme a... a ty tady pracuješ?“ zeptá se ta vyšší. S černými vlasy, které si motá na prst, a zelenýma očima.

„Jo, jsem Rice,“ natáhnu k ní ruku. „Nechcete se přidat k nám?“ nabídnu a ony si vymění pohledy.

„Já jsem Frankie a tohle je Bobby,“ ukáže na svou blondatou kamarádku. „Rády se k vám přidáme,“ s úsměvem přejde k Alanovi. Společně tak strávíme celou noc.

Máma měla v jednom pravdu. Jsem dlouho na suchu a tyhle holky si daly říct, aniž bych se musel moc snažit. Takže, když zavírám, zůstanu v baru už jen já a Frankie. Pozhasínám světla, nechám jen ty malá a přejdu k ní. Sednu si na pohovku. Zajedu jí rukou do kratších vlasů a políbím ji. Nebrání se, jako by na tohle čekala celou noc.

Posadí se na mě obkročmo a podívá se mi do očí. Prsty mi bloudí ve vlasech.

„Máš ochranu?“ zeptá se.

„Jasně. Vždy připraven,“ hladím ji po bocích nahoru dolů.

„Skvělý, moc skvělý,“ s úsměvem s ní spojím rty.

„Musím tě varovat,“ řekne mezi polibky.

„Copak?“ hlasitě oddechnu a sundám si tričko. Pak udělám to samé i ji. Nemá podprdu. Celou noc jsem viděl její bradavky přes tenkou látku černého trička. Ihned se přísaju na její prsa. Ona zasténá a zakloní hlavu.

„Nechci žádný vztah.“

„To je dobrý vědět.“ Taky ho nechci, takže jsme na stejný vlně. Rozepnu si kalhoty a stáhnou si je dolů. Jí stačí jen vyhrnout sukni.

Dám titěrnou látku stranou a zajedu jí prsty do kundičky. Je perfektně mokrá. Zalapá po dechu, přičemž na chvílku přeruší náš oční kontakt. Nasadí mi kondom a začne mě honit. Cítím, že za chvílku vystříknu. Kurva, fakt jsem to neměl už moc dlouho. Zběsile zvedám hrudník a když na mě nasedne, skoro vykřiknu.

„Bože, neměla jsem to věčnost. Tohle bude rychlovka,“ zasténá mi do ucha. „To jsme na tom stejně, ale nevádí, máme na to celou noc.“ Svalím ji na sedačku a lehám si na ni. Jednu nohu dá na opěrku a já se začnu pomalu pohybovat, ale zvíře ve mně se probudí a z něžných pohybů se za chvílku stávají dravé a chtivé. Buším do ní tvrdě a rychle. Ona křičí rozkoší a já nestíhám s dechem. Po těle se mi rosí pot.

„Já už budu!“ vykřikne a v tu chvíli cítím, jak se její stěny stahují

kolem mého péra.

„Bože.“ Jdu rovnou za ní. V záchvatu orgasmu do ní ještě párkrát přirazím, než na ni dopadnu celý zadýchaný a upocený.

Nivie

„Ale slečno, přeci nebudete celé dny v posteli a fňukat?“ Morgana se mě už několik dní snaží dostat ze stavu deprese. Od té doby, co mě poslala moje láska k vodě, jen pláču.

„Nech mě na pokoji,“ fňuknu a přetáhnu si peřinu přes hlavu. „Copak nechápeš, že jsem ztratila svůj smysl života? Myslela jsem, že mě taky miluje, ale kdepak. Na Instagramu jsem viděla fotku, jak je v klubu s jinou.“

„Ale vsadím se, že není tak hezká jako vy.“ Posadí se na postel a pohladí blondatý chumáč mých vlasů, který vykukuje z peřiny.

„Není, má zrzavý vlasy. To se dneska nenosí. Amelie mi volala, že ho prý slyšela říkat, jak si se mnou hezky užil, ale že by od takovýho těla čekal víc.“ S posledním slovem propuknu v ohromný pláč. „Jak mám jít mezi lidi, když mě tak pošpinil? Tohle je moje smrt.“ Zas protáhnu poslední slovo do pláče.

„To je ale parchant. Slečno, měla byste mu ukázat, že si s vámi neměl zahrávat. Ukažte mu, jaký je ubožák. Ne, ukažte to všem. Nikdo, opakuji, nikdo s vámi takhle nesmí jednat!“ dá důraz do každého slova.

Od doby, co mi umřeli rodiče, mám jen ji a své peníze. Možná se zdá, že jsem jen zbohatlická mrcha, ale ona ve mně vidí víc.

Po smrti rodičů jsem se uzavřela do sebe a do teď se schovávám za maskou nafintěné Barbie, až jsem se jí stala

„Jak... jak to mám udělat Morgano?“ vykouknu spod deky. Vlasy mi, díky statické elektřině stojí vzhůru.

„Vy už něco vymyslíte, slečno. Ted' mě obejměte a přestaňte prosím plakat.“

A měla pravdu. Zrovna se mi v hlavě zrodil plán.

„Morgano,“ zamumlám v objetí. „Uspořádám o víkendu obří párty. Objednej mi nějaký catering s obsluhou a barmana. Hodně barmanů a ať jsou to fešáci.“

„Ježíš, Nivi. Opravdu mi nedělá dobře vybírat obsluhu podle vzhledu,“ zhrozí se.

„Ty to zvládneš, Morgano,“ zasměju se, „Teď si musím zavolat.“
Pomsta bude sladká.

Pozvala jsem stovku lidí... jen samou smetanku, samozřejmě. I svého milovaného prince Zmetka. Dnes mi to obzvláště sluší. Oblékla jsem se do večerních šatů v smetanově růžové barvě. Krásně obkreslují mou dokonalou postavu. Nejedna muž se za mnou otočil. Vlasý mám vyžehlené a volně mi splývají po zádech. Jako by se čas na chvíli zastavil, když jdu po schodech se sklenkou šampaňského. Pohodím vlasý a zadívám se přímo do očí svého prince. Mrknu na něj. Nechám ho, aby za mnou přišel sám. Chodím mezi hosty a usmívám se, jako by se drby o mně vůbec nešířily. Srším sebevědomím.

„Nivie?“ někdo se mě zezadu dotkne. Vím, kdo to je, přimhouřím oči a upiju ze sklenky.

„Patricu,“ svůdně se k němu otočím. „Moc mě mrzí, že z noci se mnou máš tak špatný zážitek.“ Nakloním se k němu a pošeptám.

„Mohu ti to vynahradit?“ olíznu mu ucho. Patric nasucho polkne. Na nic nečekám, chytnu ho za ruku a táhnu nahoru do svého pokoje. Po cestě mrknu na kámošku Amelii, čímž jí dávám signál.

„Wau, tak tohle je něco úplně jinýho.“ řekne překvapeně Patric, když ho opřu o zeď a hned se na něj vrhnu.

„Slibuju, že tohle se ti bude líbit. Byla jsem tak hloupá, že jsem se nesnažila víc. Chci tě, zlato. Moc tě chci,“ vzdychnu mu do ucha a rozepnu mu pásek.

„Tak tohle vypadá slibně,“ začne se svlékat. Líbám ho po hrudi.

„Na postel,“ rozkážu. „Jasně,“ usměje se. Jakmile si lehne, vytáhnu ze šuplíku pouta a připoutám mu nohy i ruce. Vůbec se nebrání, blbeček. Sáhnu pro další věcičku – sklenku s domácím medem.

„Počkej, co to je?“ zarazí se.

Tohle se mu moc nelíbí.

„Ale, neboj, už jsem to dělala a vím, že med je lepší než šlehačka nebo čokoláda. A navíc...,“ namočím do zlaté hmoty prst a olíznu si ho. „...já

ho má radši.“

„Tak dobře, budu ti věřit,“ souhlasí, hňup. A tak na něj začnu patlat lepkavou hmotu. On u toho začne vydávat slastné zvuky. Nezapomenu mu dát docela velké množství mezi půlky a na ptáka.

„Počkej tady, jdu se trochu upravit,“ zašeptám.

„Ted’?“

„Jo, chci, abys to měl tentokrát dokonalý.“

„Tak ale dělej.“

„Jo,“ protočím oči. Otevřu dveře koupelny a vypustím z ní perskou kočku.

„Jo, zapomněla jsem ti říct, že se musím jít věnovat hostům, ale tady Chloupek mě mile rád zastoupí. On miluje med.“ usměju se, když vidím, jak se Chloupek vrhá na postel, přímo Patricovi mezi nohy.

„Co to děláš, ty mrcho? Já tě zabiju, zabiju tě!“ začíná se vztekat a trhat sebou. „To abys věděl, že si se mnou nemáš zahrávat! Chloupku, mlsej,“ mrknu na kocoura. Ten začne olizovat med z Patricova přirození.

Odejdu ze svého pokoje a přejdu do hlavního sálu mejdanu, kde se promítá Patric v celé své kráse. Všichni do jednoho sledují plátno.

To, jak se Patric snaží setřást ze sebe kocoura, ale nakonec se mu to začne líbit. Sténá a heká... a počkat... on má orgasmus! Sálem se rozneslo znechucení, ale Patric si orál od Chloupka náramně užíval. Nechám si zavolat sluhu.

„Osvobod’te toho chudáka.“

„Paní, ale nemám klíčky od pout.“

„Já myslela Chloupka – toho úchylného vyhod’te. Klíčky jsou v šuplíku u postele.“ Sluha poslechne a odejde.

Za sebou zaslechnu pobavený smích. Otočím se a zjistím, že jeden z mých sexy barmanů je ten, co mi spravoval auto. Chvilku na sebe jen koukáme; on na mě pozvedne koutek a pokyne hlavou na pozdrav. Zašklebím se a odvrátím od něj pohled.

4. Rice

Bohatí lidé jsou šílení, pomyslí si, když sklízím své věci z baru.

Ale musím uznat, že pomsta Nivie byla dokonalá. Ano, i já jsem se doslechl o tom, že je jmenovitá v posteli takzvané dřevo. Nemyslím si, že to bylo od toho kluka hezké. Pokud to někomu v posteli nejde, mělo by to zůstat mezi těma dvěma. A ne o tom napsat na všechny sociální sítě. A hlavně... vždy je chyba na obou stranách.

Pár si musí v posteli naslouchat. Plnit tomu druhému to, co mu na očích vidí, a nemyslet jen na to, jak rychle docílit orgasmu, ale i toho druhého trochu mučit, aby jejich požitek byl co nejsilnější.

Počkat si na toho druhého, dát si prostor, a hlavně si to vychutnat.

Já si to s Frankie náramně užil. I když vypadala jako netykavka, nakonec se z ní vyklubala docela fajn holka.

Vyměnili jsme si čísla a sem tam si napsali. Domluvili jsme se, že se ještě sejdem.

Už jsem na odchodu, když si všimnu pootevřených dveří do nějaké tajuplné místnosti, rozhlédnu se kolem. Víím, že vstoupit tam znamená narušení soukromí, ale ta místnost volá moje jméno. To nutkání tam nakouknout je silné...

Zvědavost, ta mrcha mě doslova ovládla.

Strčím hlavu do dveří a zašeptám: „Je tu někdo?“ Nic, pouhé ticho. Udělám jeden krok a už jsem tam. Rozsvítím tlumené světlo a zůstanu stát. Vypadá to jako svatyně. Všude, na červených stěnách jsou fotografie páru. Blonděaté krásné ženy a muže s milým úsměvem.

Většina z nich byla focená v Alpách. Zdálo se, že milovali zimní sporty. Na několika fotkách se objevila i samotná Nivie. Až teď si všimnu podoby mezi všemi třemi. Jasně, docvakne mi to.

Jde o její rodiče.

Vzpomínám, jak všude ve zprávách hlásili, že je zavalila lavina někde ve Švýcarsku. Hledali je několik týdnů, avšak po pár dnech bylo všem jasné, že to nemohli přežít. Těla se našla až po dalším týdnu, kdy se uklidnila sněhová bouře a záchranáři mohli do míst, kam se kvůli ní nedostali.

„Co tady děláš?“ Nakrknutý hlas mě tak vyděsí, že se prudce otočím

a narazím rukou do jednoho z rámečků. Ten se lehce zhoupne sem a tam. Sleduju to jako zhyponotizovaný, dokud nespadne a neroztříští se na malé kousky.

Jen stojím se zavřenýma očima, nechci vidět tu spoušť.

Spustí se dominový efekt. Jedna fotografie bere druhou a všechny ty vzpomínky se bortí jen díky mně.

„Co... co...“ koktá Nivie. Kouká na střepy s vykulenýma očima. Tváře má rudé a ruce drtí v pěst. Tak a teď mě zabije.

„Mrzí mě to, moc se omlouvám,“ nenechá mě domluvit.

„Omlouváš? Ty se omlouváš?“ zaskřípe zuby. „Cos tu vůbec dělal? Tohle je narušení soukromí a já tě budu žalovat!“ ukáže na mě.

„Kdo vůbec jsi?“ zařve, až od ní ustoupím.

„Pracoval jsem tu jako barman. Vážně mě to moc mrzí,“ snažím se ji obměkčit.

„Mlč! Postarám se o to, že tě vyrazí a nedostaneš z tohoto kšeftu ani cent! Ty nulo!“

„Hele, já jsem se omluvil, je mi jasný, že to je málo a že tohle byla pocta tvým rodičům...“

„Ne!“ vykřikne znovu a zdvihne ke mně ukazováček. „Neber si moje rodiče do své špinavý huby!“

„Nemám špinavou..., to je fuk,“ mávnu rukou.

„Jde mi o to, že mě nemůžeš nechat vyhodit. Na to jsi malý pán,“ zasměje se. Na to prostě nemá.

„To ještě uvidíš. Ani netušíš, s kým máš tu čest,“ přivře oči. Tiše se zasměje, až mě zamrazí.

„Jestli mě vyhodí, jsem v prdeli. Já na rozdíl od tebe, potřebuju všechny práce,“ snažím se ji uklidnit. „Tohle ti opravím, jsem docela šikovnej.“ Pokusím se na ní zapůsobit svým šarmem.

„Nezajímá mě, kolik máš zaměstnání a kolik jich potřebuješ. Ničeho zde se nedotkneš. Vypadneš, a já se postarám o to, že tě vyrazí ještě dnes, chápeš!“ otevře dveře. „Vypadni.“

„Sakra, ty jsi teda svině. Tohle jsem neudělal naschvál a omluvil jsem se, ale lidem bez srdce je to málo. Je vám u prdele, jestli ten dotyčný bude mít na účty, proč maká od rána do večera, proč to všechno dělá,“ zastavím se těsně u ní. „Fotky jsou neporušený. Stačí koupit nový rámečky a všechno zas poskládat, ale to ti asi přijde málo. Ty ráda lidem dokazuješ, že jsi něco víc. Táhni do háje,“ hodím na ni nenávistný pohled

a pak odejdu.

Je mi jasné, že tahle mrcha se postará o to, aby mě z práce opravdu vyhodili. Mám sto chutí ji praštit, jenže, když se u vchodu otočím, zahlídnu ji, jak se sklání nad fotografií. Setře si slzy a vzlykne. Otočí se na mě a zarže: „Vypadni už!“ V očích jí zavládne oheň hněvu a já radši prchám.

Přesně tak, jak jsem očekával. Z baru mě vyhodili a nedostal jsem ani zaplacení. Nivie nemluvila do větru. Sakra! Z baru jsem měl největší zisk. Ani tu mrchu neznám a vážně ji začínám nenávidět. S těmi penězi jsem počítal. Anet má příští měsíc narozeniny a já jí chtěl koupit nový telefon. Už před několika měsíci jí spadl a rozbil se jí displej. Chtěl jsem vzít celou rodinu na večeři, ale tak to vypadá, že se plány trochu změnily.

„Ahoj, omlouvám se za zpoždění,“ udýchaně sednu na lavičku v parku vedle Frankie.

„Je to tu moc hezký,“ usměje se, když se rozhlédne kolem sebe. Jen kousek od nás je fontánka se sochou nahatého chlapce. Kolem dokola rostou barevné květy. Kýchne.

„Jsi nastydlá?“ pousměju se, když vidím, jak má skleněné oči. „Ne, jsem jen trošku alergická,“ nakloní se ke mně a políbí mě na tvář, ale ani to se mnou nehne. „Jsi v pohodě. Pokud se ti nechtělo se se mnou scházet, nemusel jsi,“ zní klidně, jako by opravdu nic, co mezi námi bylo, nebrala vážně.

Podívám se na ni.

„Jo, ne, já nevím,“ promnu si obličej. „Ale s tebou to nemá nic společného. Chtěl jsem se sejít, jenže mi do hlavy vlezla jedna holka a já ji nemůžu dostat ven.“

Frankie se zamračí.

„Aha,“ řekne tiše.

„Ne,“ chytím ji za ruku a usměju se. „Ne tímhle způsobem,“ pohladím ji palcem přes prsty.

„Promiň, ale je ti dneska dobře?“ ztrácí se v mých chaotických slovech.

„Dostal jsem padáka, a to kvůli Nivii...“

„Tý dědičce,“ skočí mi do řeči.

„Jo, a vlastně si za to můžu já sám. Včera jsem dělal barmana u ní na mejdanu. Když jsem odcházel, vlezl jsem do místnosti, kde měli její rodiče takovou svatyni, nebo jak se tomu říká. Všechno jsem tam rozbil. Nechtěl jsem, vážně jsem se jen otočil a dotkl se jediný fotografie,“ opřu si lokty o kolena a schovám si obličej do dlaní. Zmoženě vydechnu a pak pokračuji. „Omluvil jsem se a pak ji urazil a dneska jsem nedostal zaplacení a rovnou mi naservírovali padáka.“

„A jéje,“ Frankie mě hladí po zádech. „Najdeš si novou práci. Podle toho, co mi o tobě vyprávěl Alan, jsi velmi šikovný. A je od tebe hezký, jak pomáháš rodině. Ještě nikdy jsem se s nikým takovým nesetkala,“ dívá se mi upřímně do očí a pohladí mě po tváři.

„Sakra, Alan by měl přestat chlastat. Vždycky o mě začne mluvit kraviny,“ pousměju se.

„Jo, to, že jsi zachránil psa z hořícího auta, jsem mu nesežrala.“ Její slova mi zvednou náladu.

Povídáme si ještě dobrou hodinu, než se rozloučíme. Slíbíme si, že si napíšeme a pak už jdeme každý jiným směrem. Jeden na druhého se sem tam otočíme, než oba zmizíme za rohem. Už dlouho jsem nepotkal holku, se kterou by se tak hezky povídalo.

Čekám na přechodu, než mi naskočí na semaforu zelená a mezitím píšu Alanovi esemesku. Jakmile si červený panák vymění šichtu se zeleným, přecházím na druhou stranu. Už jsem skoro na konci přechodu, když zaslechnu pískot kol. Ucítím smrad spálených gum. Podívám se tím směrem, vykulím oči a otevřu pusu. Pak přijde náraz tak silný, že skončím na čelním skle auta, přitom se bouchnu do hlavy a v pravé ruce mi dost ošklivě rupne. Bolest mi projede celým tělem. Hlava se mi točí a pomalu ztrácím zrak. Vše se děje strašně rychle. Sjedou po kapotě dolů na zem přímo na bolavou ruku a opět v ní krupne.

„Do hajzlu s tebou, ty bastarde!“

Zaslechnu těsně předtím, než ztrácím vědomí.

5. Nivie

„Bože, to nemůžeš čumět na cestu?“ nadávám mu, když ho konečně dostanu do auta. Je úplně mimo. Vypadá, že všechno vidí dvakrát. A do toho ten jeho výraz – jako by mě ani neslyšel. No super, ještě tohle mi chybělo. „Já se tě snad nikdy nezbavím, ty debile!“ dupnu na plyn a vyrazím jak šílenec. Vidím, že chce něco říct, ale nakonec jen přivírá oči. Ne, tohle ne.

„Opovaž se usnout a zabiju tě!“ zařvu na něj. Zastavím a vystoupím z auta. Nakloním se dovnitř a roztáhnu ruce. „Ty nejdeš?“ zakolísá se a něco zamumlá. „Ty vole, ještě to do toho,“ zafuním, dojdu k němu a pomůžu mu ven. Je slabý jak moucha.

Jakmile ho převezme sestra a pomůže mu na lehátko, spustí obvyklý kolotoč.

„Co se mu stalo?“ ptá se mě.

„Vletěl mi pod auto. Nic jsem neviděla. Objevil se tam zčistajasna a já už nemohla nic dělat,“ řeknu s naprosto tragickým obličejem. Herecký výkon; deset z deseti. Trochu se mi klepou ruce, ale spíš z nervů než lítosti.

„Dobrá, my si ho převezmeme. Pojd'te se mnou. Doktor bude potřebovat vědět, jak se to stalo,“ řekne sestra. Jasně, že bude, paráda. Ještě mi tak chybí, aby mě někdo zažaloval. Musím si hned zavolat svému poradci. Tenhle průšvih se nesmí vymknout kontrole.

„Ano, akorát... mohla bych si tu někde odskočit?“ nasadím nejsladší výraz.

„Ano, tamhle vlevo jsou toalety. My budeme na čtyřce, pak zaklepejte,“ ukáže mi, kam mám potom jít.

Zamknu se a hned volám. Můj poradce je zvyklý, že ho budím kvůli horším věcem, než je sražený kluk.

„Ne, neřekla jsem pravdu. Ten kluk je naprosto mimo. Nebude si nic pamatovat,“ říkám mu do telefonu, zatímco si v zrcadle upravuju vlasy a našpulím rty. „Dobře, jdu tam, ať to nevypadá blbě. Počkej, jak jako policajty? No, to se o to, kamaráde, postaráš! Ať jsi tady a koukej je

uplatit!“ Já mu dám ublížení na zdraví. Tohle má na starosti on a můj právník, takže ať se koukají činit. Mrknu na sebe do zrcadla a vyjdu z kabinky.

Doktor se tváří dost vážně, ale to mi teď hraje do karet. Vybalím na něj tu samou verzi příběhu jako na sestru, jen s trochou víc lítosti. Pro jistotu přidám i slzy. „Moc mě to mrzí. Kdybych jen mohla vrátit čas. Strašně jsem se lekla, že jsem ho zabila. Prosím, řekněte, že bude v pořádku.“ Vzlyknu. Není to těžké. Ve školních představeních jsem byla hvězda.

„Ale no ták. Přeci byste neplakala,“ usměje se soucitně doktor. „Podle všeho se jedná o dvojí zlomeninu ruky. Další vyšetření nám prozradí více. Jen mi dělá starosti to hučení v hlavě. Malé tušení mám. A to že by se mohlo jednat o tinnitus.“

„Co to je?“ předstírám zájem, ale přitom jen počítám minuty. Kdy už se odsud dostanu?

„Jde vlastně o šelest v uších. Zvonění nebo cinkání, které v hlavě v různých intervalech zesiluje nebo zmírňuje. Přímo léčba na to není, ale dá se to tlumit léky.“

Skvělý, to mi ještě chybělo, tinnitus. Co když ho bude mít kvůli mně? Jestli jo, jsem vážně v prdeli. Tenhle den je horší a horší. Kadeřnice mi zničila vlasy, nehty mají špatný odstín růžové a teď tohle.

„Ha, mám tu výsledky... Takže, potvrzená dvojí zlomenina. Žádný ořes mozku, ale na potvrzení o tinnitu si musíme ještě počkat. No,“ otočí se ke mně. „Uděláme sádku a necháme si ho tu pár dní na pozorování.“

Někoho zavolají a ten Rice převezme na pokoj. Poprosí mě, abych mu vzala osobní věci. Nezbyvá mi nic jiného než jít za nimi.

Stojím tam s pohledem na toho simulanta. Je mi jasný, že předstírá. Já mu nic neudělala. Jakmile ta žena, která nás sem zavedla, odejde, ten idiot se usměje a zvedne se z postele jako by mu ani nic nebylo.

„Já jsem to věděla!“ ukážu na něj výhružně prstem.

„Z tohotohle se nevylížeš, kočička,“ zákeřně se usměje a já se snad poprvé ve svém životě začnu opravdu bát.

„Co chceš?“ postoj mám pevný a hrdý. Jsem Nivie Carmen De Marco, neukážu slabost.

„Zatím jen, abys pro mě zejtra přijela. Podepíšu revers a ty mě odvezeš domů. Potom ti řeknu zbytek.“

„Na to zapomeň,“ uchechtnu se a založím si ruce na prsou.

„Oukej, tak mě bude strašně zle a ty si to odskáčeš. Zažaluju tě,“ pošeptá mi děsivým hlasem.

„Ty jedna zasraná sketo,“ zavrčím a propálím mu do hlavy díru „V kolik?“

„Zavolám ti,“ mrkne na mě. Nezbyvá mi nic jiného, než mu dát svou vizitku a pak odejít. Tohle zatím právníkovi neřeknu, třeba jeho podmínky nebudou tak kruté. Stejně bude chtít prachy.

Rice

Nechám se od Nivie odvézt z nemocnice na vozíku.

„Do auta snad vlezeš sám, ne?“ stoupne si naproti mně. Jen se na ni usměju a opatrně se nasoukám dovnitř. Připoutám se a čekám, až si nasedne.

„Srazila jsi mě autem, lhala jsi doktorovi a ještě jsi protivná. Mám pro tebe novinku... jsi pěkně v prdeli,“ usměju se sladce.

„Jasně. Je to tvé slovo proti mému,“ zvedne sebejistě bradu. „Moji právníci si s tebou poradí raz dva,“ lusknou prsty. „Můžeš být rád, že jsem tě nenechala zdechnout na tom přechodu, a že tě vůbec vezu domů,“ myslí si, jak má vyhráno. Jenže nemá. Ani náhodou.

„Ne, jsou to pouliční kamery, proti tvému lhaní.“ Vidím, jak sebou trhne. Tohle ji očividně nenapadlo. Možná si myslí, že kecám.

„Sám jsem je tam před pár dny instaloval a vím moc dobře, že jsou v provozu. Takže stačí tě jen žalovat, požádat o záznamy a já je dostanu. Neboj, mám taky svoje známý. Prostě jsi jednoduše v prdeli.“

A ten pocit, když vidím, jak zbledne? Nepopsatelně uspokojující.

„Dobře, tak co chceš?“ zeptá se po chvílce ticha.

„Zaplatíš mi, co mi dlužíš. Necháš mě opravit, co jsem zničil.“

Nevěřicně se na mě podívá.

„Radši koukej na cestu. Do nemocnice už fakt nechci. A ta pocta rodičů mě vážně mrzí, takže to opravím. A teď k tomu, co po tobě fakt chci. Jelikož jsem kvůli tobě v prdeli... budeš místo mě chodit do práce.“

Brzdí tak prudce, že mě to hodí zpátky do sedačky.

„Cože!“ vyjekne. „To snad nemyslíš vážně!“

„Ještě jsem neskončil. Jelikož máma marodí se žádama, postaráš se o mě. Kdykoliv ti zavolám, budeš u mě, budu potřebovat jakoukoliv

pomoc, budeš u mě a hned,“ dám jí jasně najevo, že se mi tahle hra začíná dost líbit.

„Ne, tohle prostě neudělám,“ protestuje. „Odvezu tě domů. Dám ti peníze, dovolím ti opravit ty obrázky, ale nebudu chodit do práce a už vůbec ne se o tebe starat.“

„Jestli jsem dobře slyšel, hrozí mi doživotní následky. Myslím, že z tebe vytřískám dost těžký prachy a když se můj právník bude hodně snažit, skončíš v ženském vězení. Jo, oranžová ti bude slušet, neboj,“ vytáhnu z kapsy mobil. „Znáš Alesu Janson?“

„Ta úspěšná právnička?“ sraští obočí.

„Jo. Je to ségra mojí mámy. Myslím, že mě bude moc ráda obhajovat.“ Samozřejmě kecám, ale to ona vědět nemusí.

„Dost!“ vyrvе mi mobil z ruky. Kousne se do rtu a podívá se z okna. Je jasný, že v hlavě právě řeší všechno, co by jí to mohlo stát. Nakonec vydechne: „Beru to.“

Vsadím se, že si to půjde ověřit u svého právníka.

6. Nivie

Nemám pro tebe dobré zprávy,“ kroutí hlavou ten plešatej čtyřicátník v obleku, kterej stál určitě víc než moje poslední kabelka. Zaklapává notebook. No super.

„Záznamy z kamer jasně prokazují vaši vinu,“ přidá se k němu ten druhý. Vypadá o dost líp – černé vlasy, nebesky modré oči, vážný výraz. Ale stejně mi pije krev.

„Vím, že jsem to způsobila já, ale myslela jsem, že mi nějak pomůžete,“ protočím očima, dál ťukám do mobilu a dělám, že mě to zas až tak netrápí. Ale jo, vlastně mě to štve, a hodně.

Zvednu hlavu a všimnu si, jak si ti dva vymění pohledy. Otrávení, znučení. No pardon, že mám problém.

Už je to přestává bavit, to je mi jasný. Kývnou na sebe, jako by se domluvili beze slov.

„Ne, Nivie. S tímhle se prostě nedá nic dělat. Budeš muset splnit všechny podmínky toho mladíka.“

„To jako vážně?“ vyskočím na nohy a odložím telefon. Najednou mě mobil vůbec nezajímá.

„Ano, to jako vážně. Znám tě celý život, drahoušku, a vím, že to pro tebe bude těžké, ale ty to zvládneš,“ pronese s pobaveným úsměvem a poplácá mě po rameni. To gesto mě úplně rozčílí. Jak může být tak klidnej?

A už jsou fuč. Sleduju je a přemýšlím, jak z toho ven.

„Vážně to zvládne?“ slyším právníka, jak se ptá, když už jsou za dveřmi. Jsou jen pootevřené, ale slyším je dost jasně.

„Projel jsem si toho mladíka. Rice Hollywood – nedodělal ani střední, ale maká jako automechanik, řidič, číšník a barman... Teda, barmanství už nemá díky naší rozmazlený krásce. Ale i tak je to dřič v tom správným slova smyslu. Je ti jasný, co tím myslím?“

„Jasně. Nivie se z toho zblázní, a to doslova,“ dodá právník a pak oba vyprsknou smíchy.

Skvělé. Fakt skvělé. Takže nejen že mám průser, ale ještě se mi smějou. To si teda budu pamatovat.

Rice

„Ty vole, tak ta tě zřídila,“ Alan kroutí hlavou. „Měl bys ji žalovat. Aspoň by ti cálovala,“ tře si prsty o sebe.

„Ne, napadlo mě něco lepšího. Já ji zničím,“ usmívám se.

„Začínáš mě děsit.“

„To je dobře. Jen chci, aby dostala lekci. Bude za mě chodit do práce, bude mi sloužit. Když budu chtít, aby mi utřela prdel, udělá to, a ještě mi ji políbí,“ podívám se s úsměvem do budoucnosti.

„Ne, začínáš, ty už mě děsíš. Jak to jako myslíš a proč to chceš takhle komplikovat? Nebude lepší, když ji zažaluješ a vysekáš z toho co nejvíc?“ kouká na mě jak na blázna. Jako jo, jsem ještě trochu sjetej z toho, co mi dali na bolest, ale o to je to lepší.

„Ne. Ona by se z toho dostala. Určitě by jí pomohli právníci,“ kroutím hlavou.

„To jí pomůžou i tak,“ Alan prostě odmítal věřit tomu, že by mi můj plán vyšel.

„Přesvědčím tě,“ vytáhnu vizitku, co mi s nechutí dala, a zavolám jí.

„Čus, Barbie. Mám tu menší problém. Takže přijed'. Máš na to dvacet minut,“ zavěším.

„To ti prostě nevyjde.“

„Uvidíš, kámo,“ jsem si jist, že Nivie dorazí.

Nivie

„Ne, Morgano. Nikam nejdu!“ odmítám splnit Riceovy rozkazy.

„Ale ano, paní. Sama jste si to nadrobila. Pokud nechcete skončit ve vězení, půjdete tam a tomu mladíkovi pomůžete,“ tlačí mě před sebou.

„Já ale nechci,“ dupnu si.

„A co když půjdu s vámi?“ Na to už slyším.

„Tak dobrá, aspoň uvidíš, jaký je to imbecil, a že jsem mu vlastně prokázala čest, když jsem ho srazila.“

Rice

„Ty vole, je tady, já snad umřu,“ Alan se začne smát jako blázen. „Nivie

je tady,“ utíká po místnosti a hází rukama, jako nějaká fanynka. „Počkej,“ zarazí se. „Co jí chceš udělat?“

„Ale no ták. Copak jsem nějaký násilník? Jen mi to tu uklidí, aby si máma oddechla.“ zvednu jeden koutek a jdu otevřít. Dost mě překvapilo, že není sama. Mrcha!

„Sem tu, tak co chceš?“ se zkrříženýma rukama na prsou projde kolem mě a rovnou se posadí na gauč.

„Dobrý den. Já jsem Morgana, chůva tady té nevychované potvory,“ představí se paní.

„Těší mě. Jsem Rice, pojd'te dál a udělejte si pohodlí,“ usměju se. Tak trochu mi připomíná mámu. Určitě by si rozuměly.

„Hej,“ písknu na Nivii. „Zvedni ten svůj zadek a začni makat. Potřebuju, abys to tu uklidila, než se vrátí máma se ségrama. Pak by se hodilo i něco k jídlu a možná bys mohla...“

„Co si to vůbec dovoluješ, ty neandrtálče? Já nejsem tvoje služka,“ prudce vstane a udělá krok ke mně.

„To se teda mylíš,“ také jdu k ní. „Ty mi od teď budeš sloužit,“ řeknu tichým a děsivým hlasem.

„Nic jsem nepodepsala, takže nic nemusím,“ už se chystá odejít, když jí zastavím.

„Mluvil jsem s tetou. Prej mi sepíše naši dohodu a kdyby cokoli, mám se jí ozvat. Koukala na záznamy z kamer. Mám velkou šanci ti sebrat celej majetek a dostat tě za mříže.“

Nivie se podívá na Morganu. Ta jen pokrčí rameny v lítostivém gestu.

„Morgano, udělej, co chce,“ rozkáže své chůvě, ta vykulí oči nad její drzostí a já se uchechtanu. Ona prostě nic nepochopila.

„Ne! Uděláš to ty a hned. Paní Morgano, vy se posaďte. Dáte si kafe?“ nabídnu jí rámě.

Morgana zrudne, ale přijme ho. Nechá se táhnout k sedačce.

„Ráda.“

„Hej,“ houknu na Nivii. „Udělej jí kávu,“ mrknu na ni. Nivie jen roztáhne ruce a Alan celou dobu kouká s vykulenýma očima.

Sleduju, jak Nivie nemá ani páru, jak se káva dělá. Jak hledá kávovar, ale kde pak... takovej luxus u nás nenajde. Otevírá každou skříň, šuplík, špajz, ale nic. Najde pixlu s kávou, do konvice dá vodu a zapne ji. Do hrnku nasype rozemletá zrnka a zašklebí se. Zřejmě jí to přijde málo, tak přidá ještě dvě lžičky. Pak to zalije a donese Morganě. Mám chuť ji

zatleskat.

„Děkuju, zlatíčko,“ usměje se. Upije kávy, ale hned to zas vyplivne. Jako nedivím se, když jsem viděl, kolik tam toho dala.

„Ted' umyj nádobí,“ nakážu, přitom se na ni ani nepodívám. V Ruce mám ovládač od videohry a soustředím se na obrazovku.

„Já neumím mýt nádobí.“

Dám si pauzu. Podívám se na ni a pozvednu obočí.

„To jako fakt?“

„Nikdy jsem to nedělala. Na takový věci mám lidi.“

„To je snad zlej sen,“ předám ovládač Morganě a zvednu se. „Ukážu ti to.“

Nivie mě následuje s tichým brbláním. „Dáš špunt do umyvadla,“ chytím špunt a ukážu jí ho. „Pustíš vodu, aby byla teplá a dáš tam trochu jaru. Pak tam vložíš nádobí a myješ. Zkus si to s tamtím talířem,“ ukážu na menší hromádku. Nivie neochotně vezme do ruky talíř a namočí ho.

„Houbičku,“ upozorním ji, že bez ní to asi nepůjde. A tak poprvé myje nádobí a šklebí se u toho.

„Ted' to postav sem a nech to odkapat.“

„Je to nechutný, existují věci jako myčka.“

„Ano, tu jsme měli, ale rozbila se. Na novou nemám, jestli ti mytí nádobí vadí, tak si ji kup, protože tohle rozhodně nebylo naposledy,“ poplácám ji po rameni. „Ted' něco k večeři.“

„Já neumím vařit. Co kdybych něco objednala?“ snaží se smlouvat.

„Ne, uvaříš!“

„Já to, ale vážně neumím. Můžeš pochopit, že to pro mě dělají jiní?“ už začíná být zoufalá, přitom já teprve začal.

„Uf, s tebou to bude těžký. Dobrá. Naučím tě lasagne.“ začnu vyndávat vše potřebné. Radím jí, co má dělat. Zatím dá vařit vodu. Pak se snaží nakrájet cibuli. Moc jí to nejde, ale aspoň si nechá poradit. Po celou dobu mlčí. Nepodívá se na mě, ale už nevypadá tak naštvaně. Spíš jako by jí vaření bavilo. Když dodělá vše potřebné a dá tu dobrůtku do trouby, lehce se usměje.

„Co? Vážně jsem zahlédl úsměv?“ udiveně se na ni podívám.

„Drž hubu, debile,“ odsekne mě.

„Jak chceš. Hlídej to a zatím to tady můžeš uklidit,“ zamračí se. Nechám jí tam a vrátím se ke své hře.

